

ועל כן אסור לבן אדם לזרק אצבעות בזקיפות לחגום, אלא בתפלה ובברכות ובסמך של הקדוש ברוך הוא. וחריobarנגי, שם המעווררים את השם הקדוש וסוד האמונה. זקיות האצבעות, ממנים באותה זקיות שלחן עשרה שליטים, כמו שבארנו. והפהן צריך לברך בעין טוביה בהסכמה השכינה, כמו שגתבאר.

באותה שעה שברכה זו יוצאת מפי הכהן, אוטן ששים אותיות יוצאות וטסות ברקיע, וממנים ששים גדולים על כל אות ואות, וכולם מודים על כל הברכות הללו. מה הטעם ששים אותיות הללו? מושם שישראיל בברכות הללו? מושם שהם עוזדים בעולם, וכל אחד רבוא עוזדים בעולם, וכל אחד ואחד הוא (רבוא) אחד.

השם הקדוש שיוציא מזה עולה למעלה עד אותו הפסה שלמעלה. והפל, שכינה עליונה ושכינה תחתונה, מודים להן באוטן הברכות ועל אותן ששים ממנים. ועל זה כתוב, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. ואו הקדוש ברוך הוא מברך את ישראל. (ע"ר ריעיא מהימנה).

למן, מי שיוצא מן היראה ונחלבש בעוניה - עוניה עדיף, ונכלל בכלם. זהו שפטות (משל ח') עקב עוניה יראת ה'. כל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לעוניה. כל מי שייש בזקיפה יראת ה' ובלמי שפטות בעוניה. כל מי שייש בזקיפה יראת ה' ובלמי שפטות בעוניה. עוניה עדיף, ונכלל בכלם. לעוניה, שפטות עקב עוניה יראת ה'. שפטות עקב עוניה יראת ה'. לחסידות - שפטות (ההיליקון) [ח' סדר ה', מעולם ועד עולם על יראין]. למן, כל אדם שייש בזקיפות, נקרא מלאך ה' צבאות הוא. זהו שפטות (מלאכיב) כי שפטתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיחו כי מלאך ה' צבאות הוא. מפני

ועל דא, אסיר ליה לבר נש לזקפא אצבעאן בזקיפו למגנא, אלא באצלותא, ובברכאנ, ובשם דקדושא בריך הוא. וזה אוקימנא, דאיןון אתערו דשם קדישא, וריזא דמהימנותא. זקיפו דאצבעאן, ממנן בההוא זקיפו דלהון, עשרה שליטין, כמה דאיוקמה. ובנה בעי לברכא בעינה טבא, באסתפמוותא דשכינתא, כמה דאתמר.

ביהיא שעטא דברכטא דאנפקא מפומיה דכהנא, איינון שטין אתוון, נפקין וטסין ברקיעא, וממנן שטין ברברין, על כל את ואת. וכלהו אודן על כל אלין ברכאנ. מאי טעמא שטין אתוון בברכו אלין. בגין דישראל שטין רבוא איינון, וריזא דשטיין רפוא קיימין בעולם, וכל חד וחד איהו חד (רבוא).

שמע קדישא דנקא מהאי, סלקא לעילא, עד והוא ברסיה דלעילא. וכלא שכינתא עלאה, ושכינתא דלפקא, אודן בכהנא באינו ברכאנ, וכל איינון שטין ממן. ועל דא כתיב, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. וכדיין קדשא בריך הוא מברך לוון לישראל. (ע"ב).

חנא, מי שיוצא מן היראה, ונחלבש בעוניה, עוניה עדיף, ונכלל בכללו. הדא הוא דכתיב, (משל נב) עקב עוניה יראת יי'. כל מי שייש בו יראת שמים, זוכה לעוניה. כל מי שייש בעוניה, זוכה לחסידות. וכל מי שייש בו יראת שמים, זוכה לכלם. לעוניה, דכתיב עקב עוניה יראת יי'. לחסידות, דכתיב וחסד יי' מעולם ועד עולם על יראיו.

חנא, כל אדם שייש בו חסידות, נקרא מלאך (דף קמ"ה ע"ב) יי' צבאות. הדא הוא דכתיב, (מלאכיב) כי שפטתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיחו כי מלאך יי' צבאות הוא. מפני מה זכה שפטות (מלאכיב) כי שפטתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיחו כי מלאך ה' צבאות הוא. מפני